

ĐT Dương V. Minh & Kho Tiền Bẫy Viễn ở Rừng Sát

LTS.- Cựu đại tá Nguyễn H. Duệ, nguyên tỉnh trưởng Thừa Thiên Huế, hiện định cư tại Hoa Kỳ, mới đây vừa dành cho tuần báo Người Việt Tự Do tại San Diego một hồi ký ngắn của ông, đề cập tới “Kho Tàng Bẫy Viễn Ở Rừng Sát.” Đây là một đề tài từng được bàn tán trong quân đội thời Đệ Nhất Cộng Hòa, liên quan tới nhiều nhân vật, trong đó có ông Dương Văn Minh, thời đó là Đại Tá chỉ huy trưởng chiến dịch Rừng Sát, nhờ thắng trận này mà lên tướng.

Sau đây là nguyên văn bài viết của cựu đại tá Duệ:

Sau khi học lớp bộ binh cao cấp ở For Benning, Hoa Kỳ, khi trở về nước, tôi được đổi về làm Trung đoàn phó cho Thiếu Tá Đỗ Hữu Độ Trung Đoàn Trưởng trung đoàn 12, thuộc sư đoàn 4 do Đại Tá Trần Thiện Khiêm làm Tư Lệnh Sư Đoàn. Tôi với Thiếu Tá Độ rất thân với nhau, trước khi đi học tôi làm chỉ huy Trưởng Tổng Hành Dinh Sư đoàn 4, ông làm Trung Đoàn Trưởng 12, ông học khóa 5 Đà Lạt tôi học khóa 6.

Anh em trong quân đội đồn là khi tấn công quân Bình Xuyên ở Rừng Sát, ông Độ bắt được Lê Paul là con của Bẫy Viễn và được hướng dẫn đi đào một chỗ dấu tiền của Bình Xuyên nên ông Độ bây giờ dùng tiền đốt anh em cũng chảy ra tro. Đây chỉ là một trong nhiều chỗ dấu tiền của Bình Xuyên. Khi làm Trung Đoàn Phó cho ông, vì tôi chưa có gia đình còn ông thì gia đình ở Saigon, nên tôi thường ăn cơm với ông. Một buổi tối sau khi ăn cơm xong tôi hỏi ông về việc kho tàng của Bẫy Viễn, ông đã kể tôi nghe chuyện này. Sau đây là lời ông kể:

“Đúng tôi có lấy được một kho tiền của Bẫy Viễn ở Rừng Sát, ngày ấy trung đoàn mình chưa đổi tên là trung đoàn 12 mà là trung đoàn 154 cũng đóng tại đây Tỉnh lỵ Baria- Anh biết không, lỡ ngớ làm sao mà tiểu đoàn 3 bắt được Lê Paul là con của Bẫy Viễn ở Hắc Dịch. Lúc đó cũng chưa ai biết nó là Lê Paul mới đem giải về phòng 2 trung đoàn. Anh còn lạ gì thằng Trung úy Lưu đen là Trưởng Phòng nữa, ai gặp nó mà không ngán sợ. (Thật vậy Trung úy Lưu người đen đũi, mắt lác nhiều, môi thâm trông dữ dằn lắm) vì vậy Lê Paul gặp nó là hết hồn.

Vừa thấy Lê Paul, Lưu đen hô to dọa

- Các anh mang mấy thằng giặc này đến đây làm gì- thủ tiêu nó đi.

Thế là Lê Paul vội nhận ngay là con Bẫy Viễn và xin giữ mạng sống - chưa tra khảo gì là nó đã lạy van xin khai ngay chỗ chôn tiền để lập công.

Ông Độ kể tiếp:

“Tôi cũng phải trình về Bộ Tư Lệnh Hành Quân của Đại Tá Dương Văn Minh lúc đó đóng ở Thủ Đức vì Lê Paul là một tù binh quan trọng, rồi đi theo nó đến chỗ dấu tiền. Rừng Sát đang mùa ngập nước nên đâu có chôn dấu gì mà chỉ gác trên những cành cây. Thực ra, tôi cũng dấu được chút ít.”

Nghe vậy, tôi hỏi ít nhiều là bao nhiêu. Ông Độ trả lời thật thà:

“Nói là ít nhiều chứ mình đếm sao xuể, toàn giấy \$500 chất đầy mấy sắc marin (sau này là túi đựng quân trang khá lớn đủ để đựng tất cả quân trang, giày dép của 1 quân nhân) - thế là tới khuya đó tôi và ông bác sỹ trung đoàn lúc đó là bác sỹ Huấn - sau là Đại Tá Trưởng Khối của cục Quân y và cận vệ là Trung Sỹ Dương Tác Nam người Nùng (anh này nhanh nhẹn cao lớn và giỏi võ sau này cũng là cận vệ cho tôi nhưng vì hay say sưa nên tôi không dùng) đi xuống về ngay Baria là hậu cứ của Trung đoàn mang theo số tiền dấu được này.

Sáng hôm sau tụi tôi khởi hành thật sớm về Saigon, mới qua khỏi Biên Hòa đến Cần Hang thì bị 2 xe quân cảnh đón ở đó giữ lại. Gần đó thì ông Đại Tá Dương Văn Minh tư lệnh chiến dịch đang đi đi lại lại có 3 cận vệ với xe Traction của ông (ông Minh suốt đời kể cả khi làm tướng chỉ đi xe Traction). Tụi quân cảnh đối với tôi vẫn lễ phép lắm và mời tôi đến trình diện ông Minh.

Gặp tôi ông bắt tay và cười nói:

- Thôi đi về Bộ Tư Lệnh ở Thủ Đức nói chuyện.

Ông bảo tôi lên xe đi cùng ông và đưa sỹ quan tùy viên của ông ngồi xe Jeep của tôi chắc để gác tiền. Trên xe, tôi có ý phân trần cùng ông nhưng ông gạt đi và nói chuyện khác cười nói vui vẻ lắm.

Về đến Bộ Tư Lệnh ở Thủ Đức thấy nhiều sỹ quan chạy ra cửa nhòm tôi là tôi biết tin tôi dấu được tiền nhiều anh em biết rồi. Vào đến phòng của ông, tôi trình ngay:

- Thừa Đại Tá, xin Đại Tá xét cho, bắt được Lê Paul tôi đã trình ngay Đại Tá rồi chứ có dấu diếm gì đâu. Tuy nhiên xin Đại Tá nghĩ lại ai cũng có lòng tham. Tôi chỉ giữ lại chút ít định đem về Saigon gửi gia đình.

Ông cười:

- Thì moa có trách gì toa đâu, ai ở địa vị của toa cũng làm như vậy. Nhưng toa biết là không ai qua mặt moa được. Thôi, để moa cho lại toa ít nhiều và số còn lại moa phải trình Thượng cấp.

Thế là ông cho lại tôi 3 trăm ngàn. Sau tôi xin thêm, ông cho hơn một trăm ngàn nữa rồi tha tôi về. Ngày ấy lương tôi độ trên dưới \$2000 gì đó (không nhớ rõ) mà có gần nửa triệu như ông là điều tụi tôi không bao giờ mơ tưởng tới.

Tôi hỏi ông Độ:

- Thế Thiếu Tá có dấu được ít nhiều ở lại hậu cứ trung đoàn không

Ông trả lời:

- Thật là dại, chứ nếu cất lại được ít nhiều thì tôi sống cả đời không hết.
- Thiếu Tá ước lượng được bao nhiêu tất cả?
- Nhiều lắm, làm sao đếm xuể. Toàn giấy \$500, bó từng bó \$50,000 một. Số tiền ông Minh cho lại tôi chỉ vơi chút ít trong 1 sac marin. Sau đó tôi mua được 1 cái nhà ở Đồn Đất Saigon, một xe Peugeot 203, còn thì gửi nhà Bank. Không biết số tiền này ông Minh có trình lên thượng cấp không.

Ông Độ kể thêm:

- Là một điều là mãi khuya mình mới về đến Baria và sáng đã đi sớm mà bị lộ nên mới chắc có thằng báo cho ông Minh. Anh nghĩ ông Minh giàu như thế nào ngoài số tiền này Lê Paul còn chỉ cho ông nhiều chỗ dấu tiền khác nữa.

Trên đây là câu chuyện tôi trực tiếp nghe về kho tiền Bẫy Viễn ở Rừng Sát.

Buồn cười nhất là sau khi nghe ông Độ kể chuyện tìm thấy kho tiền, khi về phòng tôi bị mất ngủ, cứ lần thần miên man nghĩ ngợi là nếu vào địa vị mình thì mình phải sắp xếp làm sao để giữ được số tiền khổng lồ ấy. Nhưng nghĩ cho cùng, của phi nghĩa đâu phải thứ tử tế.

Sau này tôi nghe nói Bẫy Viễn ở Pháp bị cướp và cờ bạc rồi tiền mang theo cũng hết.

Nhật Lệ Nguyễn H. Duệ